

A photograph of a deer standing in a forest, partially obscured by tree trunks and branches. The ground is covered in fallen leaves. The text "să nu știi ce ne-așteaptă" is overlaid on the image in a white font on a black background.

să nu știi ce ne-așteaptă

George Avramescu

George Avramescu debutează cu un grupaj de poeme cerebrale. Nu-și dă voie să exulte în emoții mai mult decât e necesar, fapt ce îl clasează printre poeții hiperlucizi. Spulberă magia imediatului prin versuri prea explicite „îți vei da seama relativ repede/ că vederea inclusă către zarea interioară,/ cu răsărituri și apusuri magice,/ e doar miraj plasat strategic”. Fragilitatea este scoasă la suprafață ca o boală a fapturilor cărora „li se vede sufletul”. Ființa este supusă travaliului existențial, fără a se putea sustrage în vreun fel. Toată această povară se eliberează în verbalizarea poetică a stărilor, în nevoia vitală de a transcende clipa. Nu este interesat de sincronizarea la mode poetice, scrie bine, dintr-o suflare și creează legături puternice între realitățile sale și cele ale lumii. Celui care scrie i se așază frumos pe umerii slabi o sarcină prea grea, aceea de a transforma orice materie în sublim.

Lia Faur

libertatea

ieri la prima oră
când mi-a venit sufletul la loc,
cât cuprindeam cu privirea,
simțind peste tot
cum se desfășoară viața,
nu erai nicăieri

nici urmă de ochii tăi
care caută și renunță,
niciun șold, niciun braț,
mirosul tău devenise de negăsit
și în mine era rătăcită
amintirea vocii tale

mă simțeam liber,
dragostea era la locul ei
și dintr-o dată am înțeles
că tocmai asta e ideea,
că mi s-a întâmplat adevărul

toată ziua a fost la fel,
cu fiecare trăire și împrejurare,
printre oameni înghesuiți și izolați,
prin ploaia care-mi venea turnată

la un moment dat
am luat în brațe un câine,
l-am strâns cu ochii închiși,
așa cum vin firesc lucrurile astea
și blana lui udă, care de obicei
ar fi avut de-a face cu tine,
nu mi-a mărturisit decât despre el

ziua de ieri a adus înțelegerea
că apropierea noastră nu vine

de la ce vrea fiecare,
ci de la ce suntem deja

dragostea care ne trece
e ca pădurea care
se îndesește în urma noastră,
libertatea care ne face fericiți
e făcută din piatra și apa și vântul
care ne vor supraviețui

azi văd în privirea ta că știi,
deslușesc prin iarba care ești
felul în care suntem,
fără întrebări și în neliniște

surprizele

n-am cum să-ți descriu
lipsa de îndoială,
dar să nu știi că ne-așteaptă
un lung șir de surprize

fără niciun detaliu,
nu îți spun că n-am idee
despre ce e vorba
și nici nu mă grăbesc să aflu

cel mult îți șoptesc că pentru o vreme
prezentul și amintirile lui
nu vor lăsa loc pentru altceva
și vor trece fiind totul

dar nu-ți suflu o vorbă despre
momentele care vor veni
exact când nu ne vom aștepta
puțin câte puțin și totodată dintr-o dată

vor veni iar și iar
în clipa inevitabilă ce ne va lumina
cu toată convingerea nu îți zic,
mai devreme sau mai târziu
vom avea de-a face cu reale surprize
și ne vor arăta naivi și fragili

habar n-am când și cum și ce va fi,
dar vor depăși orice așteptări
și vom fi față către față

nu știu dacă va fi seară,
n-am idee dacă va fi tăcere,
habar n-am dacă vor fi flori,
pentru a nu-ți enumera

doar câteva necunoscute

dar cu siguranță vom simți totul,
surprinși împreună cu fiecare ocazie
pentru că nu știm să fim altfel,
din cauză că toată pasiunea
și întreaga muncă n-au cum
și nici nu vrem să ne pregătească

seara sau dimineața sau la amiază,
în liniștea sau prin vocea naturii
sau în tumultul orașului,
departe de sau printre florile
încă nu sau deja răsărite

copilul sau fiara va sări pe neașteptate,
apusul sau răsăritul va înfățișa incomparabil,
suferința sau fericirea va trece
mai aproape ca oricând

așa că-ți tac mâlc, nu-ți sugerez
nici măcar ideea generală
că ceva se va întâmpla pe nepregătite
în mod repetat

nu știu și nu spun nimic,
dar n-am mai fost așa sigur decât atunci

uitarea

dacă te-aș uita fără urmă
într-un moment arbitrar,
ar fi ca și cum m-aș ridica
încet dintr-o poiană înflorită

m-aș ridica la firul ierbii
și de acolo și mai sus
lăsându-mi ochii de la un cer simplu
la o mie de lucruri care mai de care,
deja trăind printre ele

înconjurat de o frumusețe fără capăt
și de suferințe pe măsură,
știind exact cum am ajuns acolo
și habar n-având cum de au sens toate

ca într-un loc sacru și comun,
în care mărturisirea e totuna cu a fi laolaltă
și în care iertarea poate fi de sine

dacă va fi să nu-ți mai știu
într-o zi oarecare hotărârea și teama,
atingerea și singurătatea,
nu-mi pot imagina decât o lume
în care m-aș prinde iar din urmă

dacă m-aș trezi într-o clipă
la fel ca oricare alta
și nu ai fi în ea și nici în amintire,
sunt sigur că aș putea fi fericit

jocul

jocul ăsta frumos
e cea mai potrivită modalitate
să facem schimb de ceea ce
mereu descoperim că suntem deja,

în același timp învățând
să pierdem în așa fel
încât speranța să-și facă loc
și frumusețea să rămână neascunsă

e o bucurie maniera
în care aranjăm complice expresii
și ne permitem mici aparențe

o fericire ce se regăsește invariabil
în tonalitățile familiare
prin care ne alintăm cu vorbe
mai mult sau mai puțin serioase

simplu și mereu altfel,
jocul ăsta ne învăluie
așa cum nu ne vom schimba,
cu nemulțumiri și dureri,
nesurprinși de reguli construite
și răsucind logica până se simte bine

întreținem între noi în joacă
copilăria înduioșătoare
ca pe un foc ce parcurge
neîncetat legături invizibile

iar dacă se întâmplă ca pasiunea
să rătăcească drumul,
deja știm cum nu stau lucrurile,
fără rețineri și recunoscându-ne singurătatea

putem neliniștiți să venim
cu mâna întinsă
și să apăsăm prelung acolo
unde celălalt simte ca niciodată

putem să depășim
limitele fixate de obișnuință
și să aflăm repetat cine suntem

cuvintele mari le putem ironiza
până le descoperim înțelesul,
suntem capabili să primim încuviințare
și totodată să dezlegăm

printre toate felurile în care ne jucăm
se strecoară tăcerea,
de fiecare dată anticipată,
liniștea în care ne privim
și simțim tot ce e de știut

jocul nu e doar înăuntrul meu și al tău,
ci și în lumea care ne cuprinde
și nu mizăm doar ce-a fost sau încă nu e,
ci și ce n-are cum să fie altfel

jocul lasă în urmă explicațiile
și depășește orice așteptări,
așa cum o face și viața,
e al nostru așa cum suntem ai ei

dracul

își face veacul gard în gard cu mine
un drac roșu care
mă convinge că mă ține în viață,
atunci când îmi sare în grădină
dracul insistă să-l contrazic
și-și revendică adevărul,
împielitatul se scaldă în răni
pe care le vrea numai ale lui

în sălbăticia interioară aprinde focul
cu un singur gest și-l dă lumii
țopăie proslăvind foamea pe care-o urăște,
ascuns din fața incendiului
ce nu luminează și nu încălzește
îmi ia mâinile pe nesimțite
și mi le răsuțește pe trunchiuri
și le rănește mut
și mă minte că nu știu de ce

deasupra apelor mă privește în ochi,
păsări stranii cad înfipite
în gardul dintre mine și el
mă amăgește uneori în șoaptă
cum că nimeni nu știe,
îmi urlă în urechile lui țuguiate
cum că fiecare înțelege doar pentru el
când îl trag de coadă
îi scapă adevărul printre gene
și chițăie într-o durere de nerecunoscut

doar când sunt asemenea lui are dreptate
nu are smoală și nici cazane,
nu are unelte ascuțite,
mă are doar pe mine
și o dorință nestăpânită de a se refuza

plec din ce în ce mai departe
și îmi ia mai mult să mă întorc
și mă gândesc din ce în ce mai puțin
la cine îl va înveli în lipsa lui de odihnă,
la cine îi va pupa fruntea crăpată,
la cine îi va mângâia ghearele roșii
mă îndrept către fără de întoarcere,
singurătatea mea a început de mult
să se desprindă de a lui

ridic treptat un gard lângă tine,
îți sunt mai aproape
decât mi-a fost el vreodată
în felul în care se rostește adevărul,
îți spun din ce în ce mai mult
bucuria de a trăi singur

plânsul

m-am apucat de plâns,
plâng în fiecare zi,
doare insuportabil și e epuizant,
dar nu mă las
în ritmul ăsta o să rămână în urmă
întreaga fericire
și orice clipă va ajunge să fie hohotită

nu-i ușor să plângi de fiecare dată
în ultimul hal, trebuie voință și sens
dar în spatele procesului în sine,
cumva fără argumente
și fără să-mi șterg lacrimile,
știi că asta e singura cale

plâng sistematic de-a lungul marilor lacuri,
plâng în linie dreaptă și la curbe expresive,
vântul nu m-a zvântat niciodată mai prielnic
plâng de se rup norii și plâng cu soare,
o să plâng până ajung apă sub pașii mei
și-o să mă calc miraculos în picioare

deși doare sau poate tocmai de-asta,
găsesc o înțelegere aparte
și nu-mi pasă că mă vede lumea
la început mai ștergeam pe furiș câte o lacrimă,
dar acum îmi las dârele de sare
să vindece orice privire
nu-mi vine să cred cum de
nu m-am apucat mai devreme,
doar au fost semne, mai plângeam și înainte

văd foarte limpede prin lacrimile astea,
știi ce se va întâmpla când voi fi încheiat
după ce plânsul va fi pierdut natural,

dus până la capăt dincolo de mine
atunci se vor întoarce apele și drumurile și vântul,
iar oamenii care nu mă vor mai privi vor locui în mine

după ce va cădea ultima lacrimă,
știu cine voi ajunge să fiu
iar dacă mă înșel, o să mă pufnească râsul
și așa poate mă apuc și de-ăsta

sejurul

dacă îți faci documentarea
vei constata că nu e nevoie
să mergi prea departe
ca să ajungi la mine
și e și cam scump

îți vei da seama relativ repede
că vederea inclusă către zarea interioară,
cu răsărituri și apusuri magice,
e doar miraj plasat strategic,
că fluturașii care îmi fac reclamă
au fost concepuți special
pentru a zburătăci prin burta ta

în realitate, nu e cazul să cauți în mine
profunzimea unei priveliști largi,
din care să se nască sentimente sublime
sau gesturi ultime

dacă te-apucă dorul de ducă
să știi că nu sunt o destinație indicată,
mai ales în perioada asta care e viața,
n-am de oferit înălțimi amețitoare
și în ochii mei de apă
se intră cel mult până la glezne

nu sunt săpate de-a lungul meu albiei adânci,
în cel mai fericit caz vei întâlni
vreun con de sfărâmături
care să-ți lase impresia de înălțare prin cădere

dacă vrei să bifezi o locație exotică
te asigur că bronzul meu nu are nimic fascinant,
nu arde în el vreun sens transcendent
al muncilor necesare

n-ai cum să te pierzi în mine
într-o vegetație luxuriantă
sau să te scalzi în cascade
ce depășesc percepția

nu se consumă în bucătăria mea stele
care să facă plauzibilă o poveste romantică,
nu mă populează lighioane
sau buruieni de o frumusețe rară,
care să îți semene
sau pe care măcar să le înțelegi

nu vei afla trecând prin văile mele
vreo ceață pe care s-o confunzi
cu sufletul tău pereche,
nu vei găsi în mijlocul meu
vreun spirit de-al locului
pe care să-l îmblânzești
după chipul și asemănarea ta

dacă totuși prin cine știe ce stranie întâmplare
te vei rătăci prin mine ca ultim resort,
să știi că ieși mai ieftin
dacă faci rezervarea din timp și dus-întors

slăbiciunea

te țin în brațe te cunosc
așa cum începi cu fiecare privire
așa cum lași cuvintele la mijloc

îți știi chipurile
pielea care nu trădează hotărârea
te vei duce cu totul
vei pleca așa cum ești
nu voi șovăi când vei visa înapoi

să uităm pentru o vreme
cât de neclintită e frumusețea
tare ca piatra nearuncată între noi

am reușit ca nici măcar o dată
să nu ne lăsăm pradă
am învins ceea ce ar fi putut să nu fie
ne-am ridicat de două ori
pe viață și pe moarte
nu doar tu și nu doar eu

e peste puterile mele
să nu am o slăbiciune una singură
pentru făpturile care cer să trăiască
care stăruie în fața morții
pentru făpturile atât de fragile
încât li se vede sufletul

sunt cu adevărat când mă înduioșezi
lăsat în urmă te țin în brațe
văd limpede până în inima lucrurilor
atât de clar până în străfundurile lumii
încât iau asupra mea tot
de la prima singura trăire

te țin în brațe și-ți dau drumul
apuc singura cale
văd când înțelegi doar ce e legat
când simți de fiecare dată adevărul
cum că există și nu e a nimănu
cum că se întâmplă și suntem ai ei

îți dau drumul și simți adevărul
nu avem cum să nu fim
e peste puterile noastre să nu mai fim

minciuna

uite, acum, chiar acum
e momentul prielnic să te mint,
deja e prea de tot
iată, asta-i șansa mea,
ăsta e mersul lucrurilor
destul, de ce să mă opun mereu,
de ce să mă tot ascund printre adevăruri,
acum e clipa minciunii

n-am mai mințit așa de când lumea,
lumea care nu moare,
de când am rătăcit
ca un animal după hrană și apă,
animal căruia niciodată nu îi e frică
trăirile nu trec prin noi spre nicăieri,
nu pierdem nimic, nu avem nimic,
nu clipa asta, chiar asta, contează

și mai ales, cât de ales,
nu te iau în brațe în afara timpului
mai aproape, cât de aproape,
nu îți șoptesc absente secrete
mai departe, cât de departe,
nu mă ascuți tăinuită
la mâna ta nu sunt purtat,
în ochii mei nu ești pierdută

poate nu mâine, poate nu peste o lună,
poate nu peste un an, poate nu peste un soare,
dar până la urmă tot n-o să ne uităm
în cele din urmă, nu ne vom mai uita
în abisul care nu ne privește

trezirea

reverie desfășurată în fapt, aproape de nepovestit
veghe contopind lumile una într-alta
învăluire a întâmplării care lasă în urmă amintirea
sunt purtat neîntârziat undeva, unde nu contează unde
fără nevoie de adăpost, cu toată trăirea la un loc
suspendat într-o încetinire gata să devină veșnică

vorbele sunt potrivite ascultării, scăpate de înțelegere
șiroiesc într-o ploaie ușoară ca ninsoarea
vreme deja împlinită în rotirea anotimpurilor
gesturile se mișcă într-o prelungire firească, lente în grație
cu ele înot către nicăieri, învelit conturând

cu tot aerul din toate lumile în mijlocul meu
ca și cum întoarsă mă traversează fericirea
de parcă ochii zâmbesc țintă la nevăzutul pe care nu-l mai caută
într-o cuprindere eliberatoare fără de cuprins
într-o atingere fără stârnire și fără suprafață de atins

după întreaga muncă a celei mai bune lumi
și în urma marelui preț cheltuit fără rest
după trăirile tăcute fiecare pe numele adevărat
lăsat împrăștiat la un loc ca cerul luminat în umbră
pierdut pentru ultima oară în înțelegerea tâmpiei oprite

e un vis ca o amintire ce nu-l poate prinde
o amintire despre ce nu va mai fi,
visez că mor sau că sunt în brațele tale
și când mă trezesc închid ochii

durerea

n-am nici cea mai vagă idee,
nu e ca și cum durerea mea e unitate de măsură
tot ce-am cunoscut, cărți, oameni, locuri,
se reduce la a ști cum să schimb pansamente
habar n-am ce e de spus, înțelesul se pierde
nu el atinge, nu cuvântul ca atare mângâie
cunoașterea în ansamblu nu se aplică pe rană deschisă

pentru tine pot doar să fiu util,
ochilor tăi disperați le zâmbesc cu ochi neîntorși,
mai blânzi decât am fost vreodată
conform strângerii mâinii tale, îți administrez timbrul vocii,
călit în povești și evadat din ele

te bandajez, după indicațiile tale nespuse, cu brațe puternice
rămân prin preajmă, acolo unde mi-e locul,
să pun umărul la orice e de făcut
trecem împreună până trece

azi

azi am tot timpul să nu pun la suflet
sau măcar să nu mă ung cu toate alifiile
chiar în clipa asta a distincției
mă dezvălui întors pe toate părțile
nu văd foarte clar doar nuanțele
prin care dau în lături subtil,
ci și tentele lacome de roșu pe care le capăt

azi mă odihnesc alături de tine,
mă constat aproape imponderabil exact unde sunt
nici prea aproape, nici prea departe,
fără să mă preocupe apartenența
nu prea devreme, nu prea târziu,
suspendat într-o lipsă de interes pentru sincronizare

iar la tine mă uit ca la un tablou,
mă uit în așa fel încât nu e nicio deosebire
între capodoperă și carte de colorat
anticipez momentul în care îți vei descoperi chipul,
clipa în care te vei lumina la față simțindu-mă

azi urmez agale firul tău narativ,
degetele mele alunecă de-a lungul liniilor tale de fugă
iar toate astea cu cea mai mare lipsă de încordare
între timp îmi văd de lumea mea pe lumea cealaltă
am timp să mă reazem de câte un copac
sau să strâng aripa câte unei păsări

soarele răsfrânt nu pleacă nicăieri,
vântul întors adie a fără de sfârșit
e o zi aparte cum au mai fost și altele
dincolo de orice îndoială, e tot ce nu-mi rămâne
azi am tot timpul din lume,
e ca și cum sunt la locul meu de veci

legătura

da, de mult am început să fac legături
fără ezitare o spun: din aproape în aproape trăiesc
mă tot duc așa, înainte, leg fără încetare la capete
ca un evadat care înnoadă cearcafuri
ca un alergător care-și predă singur ștafeta

îmi zic: hai, încă puțin, poți până la copacul ăla
dacă tot ai ajuns la el, mai hai,
sigur te ține și până la vrabia aia
na, c-a zburat, acum e momentul
să-ți legi pașii până în dreptul norului
și ce dacă fuge mereu, mai bine așa,
de repere din astea pe măsură ai nevoie

hai, știi bine că poți, lasă că mori mai târziu
e timp destul, iar dacă nu mai e, tot aia e
lasă discontinuitatea conștiinței și leagă acolo
fă totul buclă și fundă, dăruiește-ți lumea astfel coerentă
pe mare și pe munte țese cu artă noduri
dacă e cazul să te minți, crede-te

iată, sunt dovada vie că un asemenea trăit funcționează
ține și loc de divinitate, toate au o legătură
se poate spune și că sunt conectat la propria lume
și chiar mă simt bine așa, mereu așa,
cu sentimentul de șireturi înnodate frumos, gata de drum

mă oglindesc și mă recunosc bine legat
știi cine sunt, unde trebuie să ajung
și cum mă face să mă simt toată treaba
pot spune, desigur, fără să mă plafonez,
că am ajuns să înnod foarte bine

am ajuns să închid ochii între două capete
și să le leg zâmbind într-un sărut

am dobândit arta desfacerii nodului gordian
am căpătat și îndemânarea de a lega două cuvinte
da, draga mea, acele două cuvinte: ai legătura

pierderea

iar nu te găsesc,
trebuie să fii pe undeva,
m-am întors degeaba pe dos
ar fi cazul să știu mai bine
sau măcar să nu uit în ce fel te port
doar o clipă de neatenție și puf!
până și felul în care te pierd
are ceva magic
sau poate că te sustragi intenționat,
ai obiceiul ăsta
care mă înduioșează de fiecare dată

e ca o farsă,
mă aștept ca în orice moment să apari
și să-mi sari în cârcă
pe de altă parte,
e și o teamă care însoțește suspansul,
cum că poate-poate de data asta n-o să te mai găsesc,
o frică de n-o să mai fii

un lucru e sigur,
te simt ca parte lipsă atunci
când uit că suntem amândoi mici părți
de fiecare dată când sunt uituc
o să încerc să te găsesc și mai puțin,
până o să-ți dau drumul
și atunci o să fiu dincolo de poarta astfel deschisă,
prin care nu puteam să trec
pentru că te căutam ca s-o descui

ceața

de când cu ceața asta urc cum pot,
bâjbâi în contact direct
cu suprafața lucrurilor,
am învățat să ghicesc dincolo de culori
e ceva vreme de când orbescăi,
deja nu mai contează că
ultima amintire vizuală mă bântuie

iată-mă apărând dintre aburi,
înaintez adușmecând, pipăind, ciulind
când îmi sare un animal în față
nu am timp decât să-l iau în brațe,
ba chiar s-a întâmpnat să mă trezesc
între mâini cu câte un om

mă orientez luând pulsul copacilor,
zilele se despart de nopți prin bătăi de aripi,
știu aproape inexplicabil când
e pe cale să se schimbe ceva în jur
uneori cred că toate au ceva de spus,
ierburile și lighioanele mă rostesc,
mă îndrumă dincolo de speranță

trăiesc fără imaginea de ansamblu,
nu pot face doi pași în spate
pentru contemplare
cuprind uneori de foarte aproape,
alteori dau drumul din scurt,
mă întristez fără teamă și fără speranță

singurul lucru care îmi dă
cu adevărat emoții e capătul lumii
singurul lucru care mă înfricoșează
e momentul în care voi ajunge în culme,
clipa în care ceața va rămâne sub vârfuri
și nu o să mai am încotro
și va trebui doar să mă bucur

muntele

e un adăpost
în amănuntele care mă depășesc,
o întâlnire la înălțime,
care se petrece la fiecare pas
printre mereu alte lucruri
aflate pe drumul lor,
printre ridurile lente ale pământului,
în plină ascensiune

florile pe care nu le vreau adunate
și copacii care mă copleșesc
sunt bucurie fără scăpare
când priveliștea e așa de largă
încât n-o pot cuprinde, închid ochii
și las să treacă toate câte se întorc,
desprinse unele de altele,
amestecate în singurătate,
luând o parte din mine cu ele

și după mult timp mă simt
la capătul unei înșiruiți,
la hotarul unei trăiri,
mă întind în vârful coastei
pe partea neîntoarsă a muntelui
și răspund soarelui și vântului

iată cum încetinește trăirea în mine,
când trupul vrea să fie obosit
și uită să ceară de mâncare
atât de încet trece acum prin mine
încât o văd mai clar ca niciodată,
conturată în jur de amănunte,
de vieți paralele, de stânci, de animale

am timp chiar și să o ating,

trăirea mea e aspră la atingere
și așa o vreau
aspră și stingându-se în trecerea ei,
o las în urmă acolo, mereu cu mine
în locul până la care am trudit,
în clipa la care am ajuns renunțând,
muntele se mișcă mai încet decât fericirea

nașterea

unde va, în memoria înșelată,
e prezentă amintirea clipei
în care m-am născut
lumea spune că primul lucru
pe care l-am făcut a fost
să-mi rotesc în tăcere ochii

apoi i-am închis și
am început să urlu,
să strâng din pumni,
să dau din picioare
perfect uman, cu totul comun,
de-a dreptul înduioșător

sunt sigur că dacă mi-aș aminti
momentele ce mă pândesc,
lucrurile s-ar fi petrecut altfel
sunt convins că dacă aș fi ținut minte,
m-aș fi născut mai înțelept

în prezent sunt ca un fruct
care nu va apuca să se strice,
vârât în sân pentru a fi mușcat
cu poftă mai târziu,
cât mai târziu

acum, luând-o de la capăt,
n-o să mai uit nimic
o să tac inspirat și mucalit,
o să privesc zi de zi cum
lumina nu mă dezamăgește

o să învăț iar și iar cum e
să mă am dându-mi drumul și
o să mă plec din ce în ce mai adânc

în fața trecerii necruțătoare

iar la sfârșit o să închid ochii și
poate-poate voi merita să primesc
încuviințarea fără urlet și
atunci palmele îmi vor fi deschise
și picioarele odihnite

sistemul

e destul de simplu să găsești
sistemul care funcționează,
dar nu-i deloc ușor să-l ungi
în fiecare zi conform firii

mai întâi identifiți bucuria,
evantaiul de sensuri
și laolaltă cu ele, ah cine,
iar apoi, în cea mai mare parte a timpului,
e doar o chestiune de rutină

de la ochii deschiși înaintea soarelui
până la cuibărirea profundă,
fiecare gest și fiecare greșeală
să facă parte din sistemul funcțional

cu reguli simple și cu blândețe neclintită,
cu neliniști consumate tonic într-un trup
astfel călit să te poarte de fiecare dată acasă

gândurile trec la fel ca orice altceva,
de multe ori nu ele sunt de înțeles,
ci felul în care încurajează
sau împiedică o anumită trăire

iar după ce înțelegi și-ți alegi amintirile,
îți rămâne să accepți și să renunți
că, ah trăirea, trece și ea de o mie de ori

chiar dacă e frig sau prea cald
și mai ales dacă plouă sau bate vântul,
în pofida a ce nu mai e
și mai cu seamă pentru că ești,
să îți destăinui natura și să înveți scăparea

pentru că sistemul care funcționează,
ah fericirea, o face pentru că te eliberează
și doar așa înțelegi că singurul fel
prin care simți că nu ai capăt
e mersul până la capăt

în interiorul mecanismului
poți astfel să-ți îndeplinești rolul,
muritor pătruns de fericire
într-o dragoste sistematică

poiana

mi-a luat ceva timp și lume
să ajung în poiană, dar în sfârșit
am cea mai bună priveliște către tine
deasupra de toate sunt chiar aici,
în locul pe care orice vis,
oricât de îndrăzneț,
l-a ocolit cu încăpățănare

m-au trecut toate apele
peste care am trecut,
reperele și calea descrisă de ele
sunt tăiate peste tot în mine
în câteva rânduri recunosc
fără regret că m-am rătăcit,
n-am mai tras nădejde
că o s-o scot la capăt

pe măsură ce m-am adaptat la ritm,
a devenit mai mult interior
poate de-aia mi se par
așa de frumoase florile astea
e posibil ca vântul
să nu fi fost niciodată
mai familiar tocmai de-asta

în poiană nimic
nu-mi mai împiedică privirea,
nici măcar eu,
de aici te văd limpede,
la locul tău mică,
înălțată printre toate

nu mai plec nicăieri,
e singurul loc în care
mă pot odihni pe măsura călătoriei,

dar asta numai după ce
apune soarele pe spatele tău

așteptarea

să nu cumva să te trezești din timp,
nu te aștept pe undeva,
să nu-ți treacă prin vis
cum că aș sta după tine

nu te aștept
și e atâta frumusețe în jur
încât n-am cum să scap de ea
în orice direcție m-aș întoarce,

ba cântă o pasăre,
ba râde un copil,
ba răsare un soare,
n-am nicio scăpare

îmi permit uneori întristarea,
când eman întuneric
și mă mint că nu există altceva
înafară de mine

dar mai devreme sau mai târziu
mă asediază culorile
și nu mai știu ce e înăuntru
și ce e afară și lumina dezvăluie
felul în care sunt împreună toate

să nu cumva să-ți sune ceva undeva,
nu te aștept
și nu e nimic de auzit despre asta

cu ocazia ta și fără tine,
sunt trist până la capăt,
e ceva rar și prețios,
nu cred că aș fi putut fi mai bun altfel

și tot cu ocazia și în lipsa ta sunt fericit,
cu adevărat fără tine
m-am aflat munte printre munți

nu te trezi din somnul neîntors,
nu te aștept chiar aici și acum
la fel ca tine, doar sunt
mai aproape sau mai departe

orbi

nu mi-e dor să stau
în fața unei pagini albe,
muncind să las să treacă
prin mine ce am de zis

cel puțin nu atât de mult
cât mi-e dor să stau
în fața unui mesteacăn
care spune tot

și care mă face să găsesc
cuvintele potrivite ce însoțesc
natural întoarcerea paginii

obișnuiam să caut
un răsărit sau niște nori,
să fie acolo o priveliște largă,
ceva care să mă depășească

dacă nu-mi venea temporar
inima lumii la loc,
măcar îmi aminteam
că sunt neglijabil și că
frumusețea nu are nevoie de mine

dar iată, mi s-a întâmplat
să vreau să-mi fie dor,
frumusețea e în mine atunci
când pierd și atunci când dăru

primesc și dau și sunt fericit că
și tu simți aceeași dragoste oarbă
la prima vedere

pasiunea

orice s-ar întâmpla cu fiecare dintre noi,
indiferent câte greșeli ascunde înțelegerea,
n-am cum să nu fiu pasiune

nimic nu e aflat în mine pe ocolite,
cu un zâmbet lacom
intru de fiecare dată cu totul

manierele sunt gesturi secundare
pe lângă lupta pe care o anticipează,
singura retorică pe care o cultiv
e una a respirației profunde, sacadate

vorbele, mai puține și mai puternice,
nu fac decât să redea semnele naturii
și să rezoneze înșirate melodios

vorbele sunt focuri înalte
prin limbile cărora
te chem pe numele adevărat

în pulsul crescut bate un ritm
care așază viața la locul ei,
acolo unde sunt

înflăcărarea stă pentru altceva,
care o aprinde,
ardoarea dezvăluie dorința
laolaltă cu tot ce contează

lângă tine și în mijlocul firii sunt alergare,
lumea fuge mai încet decât mine,
de-a lungul drumului încă netăiat
stau obstacole mai frumoase ca oricând

nu te teme, nimic nu se risipește,
totul se duce undeva
unde persistă inimaginabil de mult
înainte să se transforme

căldura pasiunii mele înfrunzește văile,
în apusul patimii mele
se joacă animale
și sar în gol pui de păsări

în jurul focului care sunt
își încălzește lumea singurătățile,
din pasiunea mea
se ia lumină din mână în mână

leagănul

pendulez

de unde până unde e firesc,
trec unele clipe prea lungi,
altele prea puține,
dar sunt într-o parte sau în cealaltă
la marele fix

fie îmi iese fără rest să nu contez,
iar aici recunosc că e și meritul tău,
fie până și ultimul fir de praf e de-al meu,
caz în care intervine rostul lumii

în nenumărate ipostaze
sfârșitul mă ia cu frumosul,
mă poartă în balans peste tot,
dezvelit chiar de mine,
mă îndeamnă și mă îmbie
fără întârziere, cu măsură

te privesc în ochi
cu toată căldura soarelui
care într-o zi nu va mai fi,
te iau astfel alături
încât suntem ai îmbrățișării

sunt dat în leagăn de fiecare dată,
după ce m-am tot împins,
eu în singura mea parte,
tu cu partea ta aleasă,
amândoi cu greutatea la picioare

legănați în dans,
fluturați în vânt,
împlețiți în paralel,
trăiți înainte și înapoi

fără vreo pornire îți șoptesc
ceea ce mi se face cunoscut
în fiecare dintre culmile atinse,
alunecând atât de aproape
încât întreaga lume se cuibărește

renunțând nenumărate zile și nopți
la ce nu poate fi al nimănui,
închizând ochii la un capăt sau la celălalt
până ce vor rămâne închiși

întâmplarea

îți zic sigur,
se-ntâmplă ceva important fără noi,
se simte în jur
cum trec toate la un loc,
depășind care mai de care
fiecare mare așteptare

chiar dacă toate amintirile,
resimțite sau presimțite,
sunt la locul lor,
chiar dacă nu e ca și cum ar trebui
să devenim alții

fiecare lucru ne primește
ca și până acum,
în culori mai mult sau mai puțin calde,
așa cum este și cum suntem

și totuși, crede-mă,
suntem depășiți de la prima piatră
ieșită în cale
până la o zare oarecare

îți zic, se petrece ceva măreț fără noi
și brusc am stat destul
și trebuie să mergem mai departe

nu știu dacă a venit momentul
să ne respire aerul,
să ne adulmece florile,
să ne supraviețuiască muntele

dar e limpede,
are loc ceva mai important
decât ne dăm singuri,

ceva pe care acum, chiar acum,
nu-l mai putem ascunde în spatele nostru

îți zic, tot ce avem de făcut
e să ne lăsăm deoparte
de-a lungul semnelor,
întâlniți din când în când
pe calea pe care o trasează

acum și cărțile cad mai des,
de parcă toată povestea lor
are drept morală un îndemn
ce depășește cuvintele

dacă nu mă crezi,
privește în ochi copilul pe care îl vom aduce,
privește-l în apa din care sorbi
ținându-ți suflarea
și vei vedea

mărturisirea

sincer să fiu,
fie-mi de neiertat că ies
pentru o clipă din minciună,
în cea mai mare parte a timpului
nu bag în seamă
ce spui sau faci

recunosc, așa cum cel mai probabil
ai bănuț dintotdeauna,
mi se întâmplă să mă uit tâmp
la razele ce ies din tine
în timp ce nu-ți simț
cuvintele și faptele deșarte

adevărat îți zic,
atunci când mă holbez zâmbind pierdut
și mă ciupești în felul tău aparte,
vibrez în loc să mă trezesc

chiar dacă pe moment
mă întorc și execut stângaci
marea lucrare a aparenței,
să știi că de fapt alunec mereu
dincolo de tine ca să-ți fiu alături

pic iar și iar în sânul firii
ce se desfășoară fără să aibă nevoie de noi,
simț repetat cum nimic
nu se întâmplă prea târziu în ultima clipă

când vezi că nu sesizez
că ți-ai schimbat părul
sau ți-ai aranjat vorbele,
în realitate,
după cum cel mai probabil ai intuit deja,

sunt preocupat să simt
cum te nuanțează trecutul și speranța

când ți se pare că sunt absent,
de fapt iau parte
la multele dureri din atingerea ta
și mă parcurge singura fericire
ce va reveni până la capăt

te văd nu doar cum îți porți anii
și nu doar ca pe sălbăticiunea
care ar rupe oricând din ea
pentru a se elibera

înainte să revin la minciună,
cu mâna pe tine depun mărturie
că te văd în spatele tău,
ca pe o zi frumoasă altfel când se întunecă

mărturisesc mai sincer decât oricând,
mi se întâmplă de multe ori să evadez
și să dau fugar peste tine,
de neiertat să-mi fie clipa asta de rătăcire
și norocul că suntem la fel

simțirea

se simte cum vine ceva,
un vânt rece sau o tăcere gri
sau poate e doar o părere,
greu de spus în lumina asta
care ne arată pe furiș

iată, între o atingere și un zâmbet
mă privești fără ezitare
și-mi spui că moartea
e cea mai mare distanță

în astfel de clipe
nu-mi feresc privirea
și mă regăsesc ca din întâmplare,
același
pe care-l primești cu ochii închiși

în cea mai mare parte a timpului
înaintăm însingurați și ne cârpim cuvinte,
vorbind despre noi dăm nume
spiritelor care plutesc nedefinite în jur

dar iată, din când în când
o luăm de la capăt
și ajungem să înțelegem
și tresăltăm într-o presimțire

da, se simte cum vine ceva,
o ploaie caldă sau un final dureros
sau poate e vorba doar de noi,
e greu de spus prin ceața asta
care nu ne învăluie

în asemenea clipe suntem
locul din care n-am plecat,

înțelegerea ne însoțește ca o amintire
și ne întâlnim printre toate
fără nume și fără așteptare

fie și numai pentru un moment,
avem ocazia să simțim
cum că poate totul nu e doar o părere,
cum că se prea poate să nu fie vorba
doar despre noi

împrejurarea

îmi amintesc exact
cum au sunat singurele cuvinte
pe care nu ți le-am spus,
felul în care ar fi putut lua
forma unor bâlbâieli deja înțelese

atât de mult am vrut să-ți spun,
încât mi-ar fi ieșit la fix cuvintele,
în nuanțe potrivite și fără subtilități

deși a trebuit să rămân mut,
pe undeva prin mine încă se aude clar,
se desfășoară tăcerea
care mă definește și nu te va părăsi

parcă văd cum dintr-o dată
m-au surprins semnele
conform cărora trebuiau respectate
prin cuvinte nespuse legi nescrise

împrejurarea n-a permis
și totuși am venit și ne-am dus ușor,
păsări căutând flămânde
anotimpul interminabil

atât de convingător
nu s-a întâmplat nimic
și nu ți-am spus totul iar și iar,
încât încă văd chipul tău
ascultându-mă

văd ochii tăi înțelegând
și renunțând deopotrivă,
încă stă pe loc ora de aur
la care lumina trecea peste buzele tale

îmi amintesc în detaliu
felul în care au trecut anii
care ni se vor fi adăugat,
încă simt cum la capătul momentului nefavorabil
copiii noștri n-au mai avut cum să vină

când totul a fost împotriva
și a trebuit să renunț mai ales la mine,
mi-e încă la fel de limpede
cât de frumoasă a fost împrejurarea

lipsa

auzi vorbele lor
cum că ai tot ce ți-ai putea dori,
cum că fericirea înseamnă
să te bucuri de ce primești
și să faci ce e bine pentru tine

te invadează înșiruirea oamenilor
care îți arată rând pe rând,
vorbind despre ei,
cum ai putea să pierzi tot

îi vezi de o viață cum vin
atrași de greșelile tale,
pe care și din cauza asta
le porți cu o mândrie copilărească

ți-e ciudă când ai noroc
și norocul te urmărește în ciuda muncii grele,
prin care îți pare
că timpul trece prea repede și fără rost

nu te-ai schimba pentru nimic în lume
și în același timp vrei,
aproape știi cât de mult vrei,
să te convingă ceva să renunți

lași în urmă reperatele trăirilor
doar pentru că incomodează
și închizi ochii,
gata să-ți pui încă o dorință

te uiți în jur și le dai dreptate
când vin și îți vorbesc despre orice altceva,
te agăți de tine și îți spui că ai tot ce îți trebuie
și totuși rămâne mereu un gol în care nu pășești

vrei și uiți,
atingi și îndepărtezi,
iei și nu dai înapoi
și știi că toate astea sunt cine ești

însă mai ești și altceva,
absența pe care o desfășori e un alt fel de căutare,
lipsa resimțită în tăcere trezește
mai mult decât simple dorințe

găsești nenumărate motive pentru care
bucuria n-ar trebui să te părăsească,
dar iată, argumentele n-o pot păstra
și nu-ți pot explica neliniștea

vrei și nu vrei să vină un val care să ducă
de la tine lipsa asta
un foc care să consume fără urmă
felul în care o simți iar și iar

cererea

vreau să urci cu mine
până unde s-o nimeri
și apoi să nu ne mai oprim
decât ca până acum

să ne tot ducem la viteza potrivită
către nicăieri
și să păstrăm direcția
ca pe o amintire dragă

vreau să pierdem din greutate
hrănindu-ne cu ele
și să reținem pentru o vreme
ce nu e pe hartă

privitul în ochi să ne fie
prilej de popas,
printre atâtea alte forme
de îmbrățișare

vreau să recunoaștem
iar și iar semnele
printre care rătăcirea
ne dezvăluie fără teamă

să treacă prin noi viața
așa cum nu se opresc norii
și să dăruim cu puterea
ce ne depășește

vreau să urci cu mine
fără să căutăm un loc anume,
fără să fim presați între
două clipe care mai de care

să ne alegem în liniște
copacii și cuvintele,
să ne întindem de-a lungul
asemănării noastre

cu puține și cu bucuria regăsirii
a ceea ce ne-a adus alături,
să atingem vârfuri de la care
doar astfel ne putem da drumul

printre atâtea lucruri
pe care le primim și le pierdem,
vreau să putem împreună
să nu mai fie vorba despre fiecare

te cer până la pământ,
hai să ne însoțim,
n-aș face-o dacă
nu s-ar fi întâmplat deja

alegera

e momentul să vină gândurile
să ne dea drumul, în mijlocul zilei
se strecoară între noi un somn
nelalocul lui, aproape febril

persistă în privirea neîntoarsă senzația
că ar trebui să facem ceva,
ne spunem fără cuvinte
că niciun timp nu-i ca prezentul

lucrurile ne fac semn că ar fi cazul
să ne luăm de mână
ca atunci când aflăm cine suntem,
cu hotărârea ce ne apropie

pare să ne trezească un simț
al datoriei față de noi înșine,
cumva fără grabă, ca o încercare
de a nu chema ceva anume,
de a lăsa să vină totul

singurul gând care ne trece
e că ne vom privi în urmă
ca pe niște fotografii
care sunt la fel de frumoase
ca ceea ce nu pot surprinde

singură, bucuria nerostită rămâne
să se ascundă undeva în fiecare,
ca o amintire ce poate nu se va mai întoarce,
dar are șansa să o facă

chiar acum, când e momentul
să lăsăm gândurile să ne poarte
ținuți din scurt în coama lor,

presimțim mai mult decât ce va fi

ne întrezărim undeva departe,
atât de departe încât pare că nu ne vom lipsi,
ne simțim într-un viitor
aproape de necrezut

în mijlocul zilei în care se strecoară
un somn pe care nu-l vom lăsa să vină,
înțelegem într-un gând povestea
pe care am ales s-o trăim

trecutul

iar au dat peste mine câteva momente
de-a lungul cărora mi s-a arătat
felul în care lucrurile se întâmplă
fără să țină în loc și nici cont

pentru câteva clipe am simțit din nou
rostul fiecărei întâlniri ce se pierde,
mi-am amintit pe-ndelete de frumusețea
ce s-a îndurat să treacă printre noi

ai simțit cum te-a sfâșiat sentimentul,
așa cum hrana ar sfâșia o ființă bidimensională,
felul în care n-ai avut de ales
decât să-l lași să se ducă

fiecare tristețe în care ne-am agățat mai apoi
a purtat atingerea blândă
a ceea ce n-am fi putut trăi
dacă n-am fi renunțat

libertatea asta pentru care iar și iar
n-am luptat din greu,
aerul prea puțin dintr-o îmbrățișare strânsă,
fuga ce ne-a dezvăluit în lumina crudă

deși poate ar fi trebuit să te știu mai bine
și să gădesc argumentele solide
de care mereu uitai că nu ai nevoie,
cel mai bun lucru pe care l-am putut face a fost să las

să las lumea închipuită, firea urmată,
ochii închiși către nicăieri
și sufletul care nu avea cum
să nu se întoarcă la sine prin ei

poate că cel mai greu a fost să nu lupt,
să-mi înțeleg uitarea în care dragostea
și libertatea și viața au fost ascunse
ca fiind același lucru

da, iar au dat peste mine câteva clipe
în care am înțeles de la capăt că nu e vorba
despre cine am fost,
ci despre ce n-aveam cum să fim altfel

despre felul în care încă iubim
prin păduri și peste munți,
pe drumuri și acolo
unde ne așteptăm mai puțin, unul pe altul

pentru o vreme iar nu mai e nicio vină,
e doar bucuria că te port astfel încât
se întoarce la mine iubirea
pe care am simțit-o

confuzia

o mare confuzie,
simplă și totuși greu de asumat,
între comoditate și dragoste,
între poți să faci orice vrei
și vreau să facem orice

între ce crezi că nu pierzi și vrei să îți aparțină
și ceea ce te cuprinde așa cum ești

nu e ușor să renunți la argumentele imbatabile
și să fii ceea ce ele nu au cum să surprindă

suprafața întinsă a apelor poate inspira profunzime și tihnă
și chiar o poți confunda pentru o vreme cu fericirea

dar dacă pășești cu totul și fără nimic în ea
îi descoperi lipsa de adâncime
și afli că nu există suficiente ploii care să vină
și că nu sunt destule ghețuri care să se topească

neînțelegerea poate fi atenuată
de frumusețea brută a lumii,
așa cum o întrevezi în ocheade,
dar mai devreme sau mai târziu
ți se va arăta de netăgăduit,
închisă atingerilor subtile și neputincioasă în fața lor

o mare confuzie între comoditatea ce abandonează nuanțele
și adevăratul abandon ce nuanțează

afli că e împotriva firii atunci când te surprinzi în siguranță,
când te vezi din afară crezând că știi la ce să te aștepți,
pășind stingher pe drumul pe care nu trec animale sălbatice

schimbarea

am început în ultima vreme
să mă schimb pe de-a-ntregul,
ca și cum asta ar fi posibil,
începând cu părțile esențiale,
de parcă ar mai fi și altele

deocamdată nu am mari așteptări,
încă sunt începător,
deși deja am depus eforturi considerabile
în sensul ăsta, de altfel inexistent

e foarte dificil, mai am multe de învățat,
însă de fiecare dată lumea m-a împins
în direcția asta
pe care în sfârșit o urmez

de pildă mi-a ieșit recent senzația
unei lipse aproape totale de înțelegere,
chiar am crezut temporar
că am atins un egoism
cum nu se poate mai justificat

m-am bătut credibil și indiferent
cu pumnul de fier în piept
cum că acționez pentru o idee nobilă,
în numele unor valori inestimabile

am reușit să vorbesc mult și fără rost
și să nu spun ceva despre suflet,
care de altfel în ritmul ăsta
nu va mai rezista mult

parcă mă și văd deja,
într-un viitor cât se poate de apropiat,
cum o să încalc constant promisiuni

și o să am insensibil întotdeauna dreptate

nu îndrăznesc încă să visez la marea nepăsare,
dar totul e posibil,
nu mi-a fost prea greu
de când am demarat procedura

dacă interzicerea trăirilor
n-ar fi necesară transformării,
zău dacă nu m-aș mira copilărește
cum de nu m-am apucat mai devreme

convingerea

tot ce aștept de la tine e uitarea,
am speranțe mari în privința asta
și sunt convins că n-am simțit
vreodată atât de clar

trec cu vederea toate bucuriile,
momentele de tandrețe
și felul în care ne tulburăm fără rost
la fiecare pas greșit

închid ochii în fața cuvintelor și văd,
în cuprinsul brațelor mă alătur căutării
și dau drumul apropierii
ce ne păstrează singurătatea

simt lucrurile care nu sunt de înțeles,
las să se întâmple nuanțele și complicitatea
și clipele în care ne credem

însă oricât de fără capăt s-ar resimți situația,
mă bazez pe faptul că în cele din urmă
vor interveni între noi lucrurile mărunte,
poate chiar moartea

îndur atingerea ta care mă află pierdut
într-o fericire fără egal,
port ușurătatea sentimentului, convins
că într-o bună zi nu va mai reveni

anticipez dincolo de orice emoție momentul
în care te vei desprinde,
inspir libertatea ce te va purta mai departe

îmbrățișarea sfârșitului îmi aduce dragostea
și eliberarea de promisiunile

care n-au cum să nu fie încălcate

tristețea

nu știu ce m-aș face fără nenorocirea asta,
poate copac sau poate piatră,
poate-oi afla când voi fi niciodată

însă am senzația, cel puțin pe momentul anilor,
cum că aș purta-o uitată și regăsită
într-o viață mereu întâlnită

cine știe, poate că fără încrâncenările
vrute și nevrute aș fi tot eu,
doar ceva mai floare
sau poate pierdut într-o depărtare oarecare

dar iată, așa cum sunt, nu dau nefericirea
de la mine,
de parcă aș fi câștigat-o nedetașat
și fără ea n-aș putea continua

nu vreau să treacă lovitura fără rost
și nici amărăciunea ce se strecoară de-a lungul așteptării

nu dau pentru nimic nici ora neagră
a nopții învățate,
nici spatele tău drept,
întors pe nesimțite

fără tristețea asta de necuprins,
care nu mai pleacă așa cum a venit,
n-aș fi suficient de antrenat
ca să te pot simți la distanță maximă

fuga

e totul cumva, undeva,
neîntâmpnat sau în memorie,
e nevoie doar să fie adus
în prag

locuindu-mă, trebuie doar să fiu acasă
când vine să se ducă dragostea
și să cred că trecerea
e numai și numai a noastră

mi se pare adesea că sunt atât de puțin,
încât rămâne prin preajmă suficient loc
în care să se instaleze
un sens mare-mare

dar de fiecare dată
înțeleg că nu pot rămâne
prea mult timp
acolo unde mereu începe totul

poate face parte din fericire
anticiparea ei continuă
și neliniștea e necesară
pentru a auzi chemarea tăcerii

poate că rostul se întâlnește
în fuga printre atâtea și atâtea lucruri,
unele potrivite să fie călcate,
altele numai bune de sărit

îmi rămâne să găsesc de fiecare dată curajul să fug
ca să fiu peste tot acasă

voința

de obicei nu prea îndrăznesc,
chiar am o jenă să vreau,
mă trece așa, într-o parte,
un fel de reținere în urma trecutului,
însă se întâmplă să mai am și scăpări

iar atunci singurul lucru pe care îl vreau e imposibilul,
sfârșesc prin a da tot nimănui,
lumea nu se mai produce în sensuri
rudimentare, pe termen scurt,
mă ia peste tot cu eternitate sau cu niciodată

în mine nu se petrece o schimbare
când mă parcurge o carte sau un cântec,
când mă fixează un tablou sau un dans,
nu pe ele le vreau când vreau,
nu e ca și cum aș fi posedat de ce nu-mi aparține

în mine cântă și se scriu, prind contur și dansează
pietrele pe care reușesc să nu le arunc,
florile pe lângă care trec fără să le ating,
oamenii, așa cum îi aleg și le dau drumul

e vorba despre mai multe decât aș putea număra,
asta iese la suprafață când am din greșeală curaj,
atunci în mine sunt viețile care mai stăruie o vreme,
toate lucrurile mărunte care îți seamănă când calc alături
și dau peste tine strânsă în brațele mele

promisiunea

îmi promit mereu că o să fie liniște
atunci când o să am ceva de spus

dar nu vreau tăcerea în afara mea,
pierdută de-a lungul drumurilor sau în atingerea trecătoare,
pe-acolo se-ntâmplă de-aiurea și mă depășește,
aduce împreună și înlătură dincolo de mine

îmi promit să vorbesc sus și tare
numai când aud limpede cum sufletul meu
își manifestă natura laolaltă cu toate
doar atunci ajung să înțeleg
și sunt potrivit să-și facă loc în mine rostirea

îmi spun că vorbesc în sfârșit cu rost
de-abia când din mine nu mai rămân
decât lucrurile pe care le port,
de-abia când sufletul meu are frumusețea lor

despre asta să vină mai devreme sau mai târziu vorba,
despre fericirea tăcută și promisiunea ei,
care mă întărește și mă scoate din așteptare

regăsirea

e ceva în jur care crește în intensitate prin mine
nu cred că doar mi se pare,
oricât aş fi de sceptic,
mi se bate un ochi de apă sau un picior de plai

e ca și cum de peste tot
vine din ce în ce mai mult ceva
care se întâmplă oricum
vine în așa fel încât îmi dezvăluie lumea
și mă face s-o învelesc în mine
cu o oarecare duioșie

nu are de-a face cu așteptarea,
ci mai degrabă cu un fel de revedere,
de parcă mă întorc la mine
pentru că mă străbate ceva către sine

mi se-ntâmplă în ultima vreme
să mă aflu în diferite lucruri,
laolaltă cu ceva care vine
să mă apese pentru a închide circuitul

simt cum radiază și vibrează toate mai puternic,
tot mai aproape,
se întetește ceva prin mine ca un vânt care schimbă vremea,
se-ntinde de-a lungul meu un fel de întoarcere
și mă lasă în urmă regăsit

e atâta suferință, mai ales în oameni,
încât stau drept în fața frumuseții
și scot cât pot din ea din mine,
ca și cum suntem la fel

vederea

oamenii suferă până să înțeleagă că ochii se păcălesc,
mie mi s-a întâmplat să aflu de la început
că ai mei mă vor înșela pentru tot restul vieții

pot spune că am avut norocul să capăt astfel
superputerea de a simți în mod natural
dincolo de aparențe și de corp

nu țin minte când am sesizat neclaritățile,
dar am început munca de sincronizare
într-un mod firesc,
m-am surprins de timpuriu în mijlocul unei lumi
care mi-a permis să practic forța extrasenzorială

când nu pot deosebi forme în nori,
imediat mă regăsesc suficient de aproape
încât să mi se arate în zațul nămolului,
simt limpede conturul lor în lumea mea,
iar când mă întorc la cer sunt deja acolo
și pot să renunț la ele

se întâmplă des ca ochii mei să nu bată
și privesc în gol către locul
în care ar trebui să fie chipul oamenilor
și aud despre ce vorbește tăcerea lor

atunci când vezi cum casc ochii
sau cum îmi mai fuge câte unul într-o parte,
să știi că vederea asta pe care ți-o trimit
e de fiecare dată de la capătul lumii

renunțarea

nu știu cum de am ajuns în asemenea hal,
dar e limpede că de renunțare nu mai scap
sunt convins că e ceva în regulă cu mine,
altfel nu-mi explic

pur și simplu nu mă pot abține,
atunci când oamenii mă adulmecă
și vin să ia ce au nevoie
imediat ce reușesc să văd ceva frumos,
primul meu gând e să-i dau drumul,
așa cum se cuvine cu ce nu-mi aparține

dacă există un adevăr, atunci în mine n-are cum să fie
decât unul care afirmă fericirea prin renunțare,
e clar că neînțelegerea nu mai e absolută
când e lăsată să se ducă

până acum n-am primit ce am crezut că am nevoie,
dar astea sunt simple detalii greu de ignorat,
important e că am mereu de unde da cu nemiluita,
firește, din ce nu-i al meu

iată cum renunț de fiecare dată,
cum se scurge la viteza potrivită eternitatea
și ia cu ea marile sentimente
e ca și cum sufletul meu e muritor
de-a lungul mai multor vieți

așa nu stau lucrurile, acum e deja prea târziu
să încerc să fiu altfel de dragul iluziei
de-a avea ceva pentru puțin,
îmi stă prea mult în fire pierderea
ca să mai cer și să mai caut în gol

n-am de ales decât să n-o țin tot așa, dragostea
ritmul

e firesc ca sângele să curgă
alături de izvoare,
e natural ca trupul întors în ritm
să nu se deosebească de suflet
și să mă sărbătorească interminabil

am trecut de la recunoștință la sălbăticie,
a devenit clar că nu se putea altfel
n-am idee când a început
să nu mai fie vorba de gânduri,
dar deja le văd din afară

de la odihna de pe firele de iarbă
până la tumultul norilor nu e nimic diferit,
mă opresc în buza păstiei și renunț
și așa e vorba despre dragoste

forța căreia nu i se pot împotrivi alegerile de aici vine,
din intimitatea cu natura
și din asemănarea ce ne apropie de-a lungul zilelor
iată cum toate pulsează acum,
cum viața îmi părăsește cuvintele și se pierde în mine

cea ce este nu are nevoie de ceea ce ar putea fi,
memoria deschisă păstrează identitatea,
știi calea și nu mă lupt cu nimic,
forme și zgomote și mirosuri, învălui și sunt învăluit

aici și în depărtare
dragostea e viața care se întoarce de unde a plecat,
rămânând să mă locuiască pentru o vreme

ploaia

îmi vin câteva lucruri în minte
și ea găsește tot felul de comparații,
o las să nu afle
contorsionată în fața fragilității și dorinței

așa se întâmplă uneori până la ultima oară,
să nu mai rămână din toate decât ce contează

nu sunt amintiri ieșite din comun,
e vorba de lucruri cât se poate de simple,
care își vedeau de-ale lor
când tocmai am trăit alături

de exemplu vine stejarul sub care
am învățat să fluier din ghindă,
pălește și acum jumătatea de zi
în care am uitat de toate

mintea compară lumina și dealurile și vântul
cu trăiri mai mult sau mai puțin născocite,
le îmblânzește într-o semnificare îndelung exersată

dar știi mai bine, știi că soarele și vântul
au un singur lucru de făcut
și că dealul se mișcă fără milă fără mine

sau vii de pildă tu, iar mintea mea te compară
cu ce-i vine la îndemână,
cu animale sălbatice,
cu priveliști de necuprins,
cu dorințe subtile

dar știi mai bine de-atât,
te știi așa cum ești, necunoscută până la capătul
care te face una cu mine

acum, când mintea găsește comparații
și le ascunde în metafore,
sunt întors către nămol și piatră și sunt acolo împreună

îmi vin câteva lucruri în minte și totuși știu
că suntem în așa fel încât
ploaia asta poate la fel de bine să se oprească

căldura

indiferent dacă distanța e milimetrică
sau se întinde de-a lungul a ani de zile,
tot se simte căldura asta până în măduva oaselor

chiar dacă se întâmplă uneori s-o uităm
sau să credem că e fără întoarcere,
ne învăluie la prima deschidere neglijentă

nu e nevoie decât să fim de față așa cum suntem,
cu sufletul aburind, ca să ne dăm seama
că nu se va consuma vreodată

dacă ne gândim prea mult și ne ținem strâns
ca și cum ne-am aparține, ne putem minți
că suntem altfel și uitarea ne va ocoli

ba chiar putem să ne spunem înfrigurați,
pe un ton cum nu se poate mai sincer,
că există momente nepotrivite care ne justifică lașitatea

dar adevărul nu poate fi îndoit de lacrimi,
adevărul e căldura asta
care ni le ia laolaltă cu sudoarea

setea noastră neînțeleasă, lucrurile
care uneori devin brusc mai ușoare,
avalanșa care duce de la noi ce e în plus

căldura asta ne dezbracă și ne nuanțează
și ne arată că sentimentele sunt
fenomene ale naturii regăsite

indiferent cât de departe am plecat
sau cât de puțin timp mai avem,
tot vine până la urmă căldura, una singură

ocazia

toate sunt la locul lor, de-abia atinse,
poate un pic mai aplecate,
posibil ceva mai îmblânzite
de ceea ce nu mai este
și totuși azi am trecut pe lângă
și nu am băgat de seamă

dacă aș cotrobăi printre aceleași lucruri,
fără să te caut,
sigur toate s-ar învoi la fel
și totuși, iată, nu mi-am adus aminte

am trecut astăzi nepăsător prin locul
din care nu credeam că voi pleca
și îmi dau seama că
tot ce ar fi putut să fie nu s-a întâmplat

firește, pot căuta explicații,
se poate spune că atenția mi-a fost distrasă
de râsul copiilor,
sau că mirosul florilor mi-a luat mințile,
sau că am fost luat pe sus
de păsările ce tocmai se înălțau

însă înțeleg mai bine de-atât,
azi am trecut nepăsător pe lângă locul faptei
și dincoace de mintea educată să se înșele
m-am deschis în fața singurei ocazii,
care a fost dintotdeauna aceeași
și care prin uitare vine să mi se destăinuie

Însoțirea

mă întrebi dacă e ceva
care mă însoțește mereu,
indiferent unde și mai ales când e greu,
vii aproape și cu ochii
larg aprinși de singurătate
vrei să știi în ce fel sunt oricum aș fi

pentru o clipă, exact când trecem,
te văd neclintită dincolo de neliniștea
ajunsă până în vârful degetelor,
văd cum știi că îți voi spune adevărul,
cum te lași cuprinsă de certitudinea
că va fi unul dintre ultimele lucruri
pe care le vei uita

urmărești cum îți descriu amintirea și lupta
și în momentul aproape neverosimil
deja sorbi bucuria pe care o va aduce
întoarcerea la noi doi, aici și acum

lumea nu se estompează în clipă,
ci pulsează mai intens pentru o vreme,
copacii sunt mai vii ca niciodată,
animalele se aud fiecare în parte,
iar teama și fericirea trec împreună

după jumătățile noastre de viață trecută,
mergem agale unul pe lângă altul
și în tăcerea uneori întreruptă știu ce te însoțește

haina

nu încerc să ascund vreo clipă
felul în care mă face să mă simt
haina asta veche
roasă de tot felul de atingeri,
mai ales la capătul mânecilor
și în jurul buzunarelor
și la baza gâtului

agățată și zgâriată de-a lungul timpului
de întâlnirea cu lucrurile
de care mai devreme sau mai târziu
m-am înstrăinat

poate că tot ce a atins-o
nu mi-a fost cu adevărat aproape,
doar fiecare a luat ce era de luat
și a dat ce avea de dat
și ne-am îndepărtat cu totul

știu că e o copilărie, dar încă mai cred
că ea vrea să-mi țină de cald,
că are o voință prin care
se pune între mine și restul

nu știu dacă a fost așa de la bun început
sau însoțirea a adus bucuria pe care o întreține,
până la urmă contează doar că am rămas aproape
și ne-am fost de folos

cât de simple sunt lucrurile
și totuși uităm că prin intimitatea cu ele
suntem deja împreună,
cât de ușor e să ne găsim

ne putem înveli unul cu celălalt

și ne putem recunoaște printre toate,
dorințele și neliniștea își pot găsi locul,
trebuie doar să ne păstrăm firea
în felul în care ne purtăm unul pe altul

clipa

e vremea să ne dăm încă o dată drumul
între vis și lume,
acolo unde cea de pe urmă
răspunde celui dintâi

a venit iar momentul
să ne lăsăm privirile plecate
neîntoarse de pe lucruri,
așa cum sunt înțelese în învăluirea lor

știi cum suntem când nu ne refuzăm,
cum râsul nu poate decât să rămână
în urmă cu lacrimi cu tot,
a venit peste noi din nou ora de aur
la care ne lăsăm la loc pe brazdele moi
ce nu se deosebesc

e iar clipa să ne întoarcem către nicăieri
și să fim pretutindeni,
să ne uităm vorbele bine știute,
să ne lăsăm degetele înnodate
să primească dezlegare

pentru doar o clipă, acum și aici
nu mai rămâne din noi decât altceva
și trăim cu adevărat fără urmă

poteca

pe unde mi s-a părut că e locul mai bun
de tăiat potecă
am luat-o așa, fără-ncotro

cât mai sus, într-o melancolie strategică,
cât mai aproape,
aproape de neatins

am ocolit cu blândețe,
m-am ancorat cu gheare nevăzute,
m-am avântat cu adevărat
să te străbat de-a curmezișul,
cu tine alături

sunt porțiuni pe care nu mi le amintesc,
mai am din ele doar o trăire
care mă trimite la ceea ce contează

atâtea pietre călcate, atâtea brazde date în lături,
nenumărate vieți lăsate în urmă,
inimaginabile urme șterse

însă nu uit cum de la prima privire
am început să te pierd,
cum lumea s-a stins pentru prima oară între noi
ca să ne vedem cu adevărat

singurătatea

singurătatea îmi aduce la cunoștință
că într-o zi oarecare nu va mai trece
prin pieptul meu nicio amintire
despre atâtea neîntâmplare

țipenia de om îmi tace iar
că până la urmă și amintirile atingerilor
vor fi de nerecunoscut,
că va veni o vreme când nu va mai avea cine
să tresalte și ce să se întoarcă

pământul făgăduit îmi va uita orice pas
și se va risipi fiecare trăire,
de la un punct încolo,
lumea nu mă va mai trece
până nu va mai fi

sunt fericit că dragostea nu e a mea
și mă întristez că mă simt prea rar al ei,
încă mă străbați cu râsul copiilor ridicați în soare
și cu deschiderea florilor care nu au altă cale

vorba

ca să nu treacă în neștire,
dau drumul momentelor
în care nu găsesc
singurul cuvânt potrivit

mereu alta și tot timpul la fel,
vorba care îmi stă pe limbă
se clatină pe buza
de la care începe prăpastia

prea rar știu cu știința copacului
ce tace în bătaia vântului,
fără de care nu ar răsună altceva
și care primește fiecare îmbrățișare

acum, în clipele de grație,
nu vreau să-mi amintesc vorba
care stă și pe buzele tale
și mă leg bine de puntea asta,
în tăcerea de dinainte

frumusețea

decizia îmi e nebunie
când hotărâsc zilele frumoase
și ele mă lasă să le aleg,
când nu pun în balanță
și nu desfășor distanțe

zilele în care mă prind
în marea lucrare a lumii,
orele care fac posibilă regăsirea,
clipele care ridică atât de grele mâinile
și le învață îmbrățișarea

frumusețea mi se arată pe de-a-ntregul
de-abia a doua oară,
după ce n-am înțeles
și n-am vrut să renunț

ea e cercul care se închide,
atunci când se întoarce la mine
și mă convinge că doar așa
pot s-o trăiesc

frumusețea e atunci când
împing ușor la locul ei o carte pe raft
sau îndrept zâmbind un tablou pe perete
sau iau neobservat un fir alb de pe spatele tău

rostirea

de fiecare dată când am cuvintele la mine
se întâmplă pentru că nu uit
ceea ce contează

vorbec așa, limpede,
urmăresc tăcut vorbele deschise,
care mă rostesc cum știu ele mai bine

sunt liniștit ca pe o coastă de munte,
când știu că vârful nu pleacă nicăieri
și anticipez priveliștea care îmi va supraviețui

printre vorbe aud că mai e ceva de făcut,
cu întreg rostul și tot timpul bucuriei,
îmi amintesc mersul lucrurilor,
pot șopti printre toate

vreau să vorbesc sau să tac lângă tine,
să ne luăm mâinile care aduc ofrandă pământului,
să trăim cu ce e dat și fără ce e neîntâlnit

deja fu

fu o bucurie în genul
celor care te traversează
de te vezi de-a binelea,
din specia nu rămâne din tine
decât lumea

oarecum o surpriză,
anticipată vag de atâta amar de vreme
și dusă la purtător
în nenumărate feluri

exact la locul ei, cu totul de față,
mi-arată deodată cine ești,
te știi cu adevărat de demult
pentru întâia oară

floarea asta mi se înfățișă
într-un fel prea rar bănuir,
prin care iar mă îndreptai
nespus de frumos către tine

cu pași nerăsufiați și cu ochi înduioșați,
mă încetiniși printre copacii
care își vedeau de-ale lor
și printre lighioanele ascunse,
în singurătate tânjind după hrană

razele de soare care tot cădeau,
frunzele plutite în atâtea direcții,
crengile rupte în mii de locuri
și toate urmele neșterse ale sălbăticiei
fură pur și simplu sens întâmplător

fără așteptare și fără țintă dădui
nas în nas cu tine pe lângă potecă,

de nicăieri ne întâlnirăm
ca și când n-am fi fost deja chiar acolo

te pierdusem cu asemenea succes
încât era deja o rutină
când apăruși să-mi arăți
cum se renunță iar la tine

și pământul îmi cunosc genunchii,
care îl anunțară că mă întorc
fără șovăire la mine, la tine, la el
și trăii așa de frumos pentru o clipă prelungită,
în mireasma ta de nămol și iarbă răvășită

recunoașterea

mă îndepărtez încet
cătrec marginile lumii,
de-abia zărite în colțurile ochilor,
petrec momente în care simt
familiaritatea vieții

o simt în ierburile ce răzbesc
și în animalele înviorate în umbră
și mai ales în vocea
care e ca a mea

am vârsta lumii,
în vorba mereu scăpată
mă aud din vremuri
a căror căutare nu mai trebuie

e o odihnă a recunoașterii,
o bucurie a locului
și o liniște a pământului,
lăsând în urmă cuvintele mari
și rotunde și necoapte

de fiecare dată am asupra mea
aceleași ploi și păduri și munci
și până în ultima clipă,
ca un copil pentru care ciobul colorat
e comoara,
te privesc prin lume în ochi

sufletul

când chipul pare că s-a schimbat
până la uitare și stă întors,
nu plec nicăieri

când degetele subțiri caută
vorbe greu de spus,
sunt tot aici

aud limpede în tăcerea
care face loc singurei atingeri
ce cuprinde înțelegerea

trecerea sufletului tău prin tine
mă găsește cald
și orice vorbă e în plus

poți să te trezești visând
și să faci loc lumii în tine
fără să-i dai ocol

poți în singurătate să te depășești
spre frumusețea care îți e dată
și poți renunța la ea

între timp văd în chipul întors
și în ezitarea încleștată a mâinilor
sufletul tău neabătut

întâmpinarea

nu contează dacă a fost sau nu bine,
n-are a face dacă încă mai pot,
sunt exact așa cum sunt
crescut în țărână și paie, numele meu e pământ și piatră,
mă iau în pumni și mă brăzdez adânc și în mine primesc

sunt copilul care a aruncat cu furca după șoarecele fugit
și în timp ce murea l-a iubit, a simțit toată durerea vieții
prin ochii lui mici și prin dinții lui neputincioși
pe care încerca să-i înfigă în furcă

copilul care a tăiat cu toporul bobocul tăfălog de găscă
pe care-l hrănise cu frunze fierte de urzică și mălai muiat
și n-a mâncat din el și n-a lăsat pe altcineva să-l taie

copilul care a dat între coarneau abia răsărite ale vițelului
cu muchia securii, pentru că era așa de speriat
încât nu-l puteau prinde să-l taie
și mi-au zis că sunt bărbat și nu m-au înțeles
și vițelul n-a mai tremurat

sunt copilul care a avut o săpăligă pe măsură
și un topor la brâu, copilul liber în zilele de singurătate,
pe deal cu vitele, suit prin vârf de copaci cu gândurile,
învârtind jordele încrustate pe degete
și mestecând măcriș și pătlagină și frunză de fag

sunt la fel ca vacile lovite să tragă carul pe coastă,
cu grumazul ros de jug și luat seara în brațe,
când le țeșălam și le priveam în ochi
sufletul meu e ca al câinelui care venea bot în bot cu mine,
să mirosim și să mâncăm împreună,
să alergăm unul pe lângă altul,
câinele care era mai bătrân decât mine când a murit

sufletul meu e suflet de pisică și de porc,
sunt găina cu un ochi pe cer după uliu
și în înălțimi mă rotesc înfometat
sunt mulat pe chipul serilor brute și calde,
sus pe carul încărcat cu fân, cu prăjina între umeri,
sau jos în jurul mesei pitice de lemn, cu spatele la vatră

vântul când bate, bate în mine,
umbra lungă a copacilor se mișcă
odată cu ziua care mă trece în două
ciorile pleacă dintr-o parte într-alta prin mine,
știi exact când e vremea să se întoarcă și știi în tăcere

sunt treaz acolo, înainte de răsărit, să aud privighetoarea
și iau la primele raze ceva în gură să nu mă spurce cucul
când soarele încinge într-un fel anume simt ploaia care vine,
iar dacă plouă cu soare, simt cum frunzele se mănesc

îmi umezesc buzele în vița de vie care plânge
și brazdele sunt întoarse în mine din cap până-n picioare
când pun mâna pe lemn, el și cu mine suntem la fel,
știi cât de tare trebuie să strâng coada
de săpă și de coasă și de furcă și de bardă,
cum trebuie să le las să alunece prin palmele scuiate

sar peste toate gardurile și din prunii și merii pitici,
dulci și pădureți, mă las pe creanga de salcâm
s-o plec până la limba răsucită a vacii,
mă arunc în sus pe coaste cu fagii tineri,
alunec pe coaja netedă a nucilor și cireșilor
și ajung printre mestecenii care mă fixează
la locul meu cu privirea lor albă și neadormită

mândria mea și sălbăticia mea și greșelile mele
nu sunt decât natura care nu mă părăsește,
natura care îmi arată și mă învață
știi singur cine sunt și știi dezvelit cine sunt,

nu mă voi schimba vreodată și trebuie să știi
cum dau socoteală pentru a fi cu adevărat blând

când vii către mine, trebuie să știi și să nu uiți
că asta e singura cale pe care ne putem întâlni,
doar așa te pot întâmpina
vin din inima nămolului și din umbra pădurii
și port soarele și vântul în trupul meu

nu bunătate sau frumusețe, ci ceea ce este,
pașii mei nu-i poți întâlni decât apăsați
nu e altă cale decât să știi că atunci când râd și plâng,
o fac cu apele învolburate la vale
și cu tunetul frânt prelung printre nori

dragostea nu e doar o vorbă aruncată,
știi asta pentru că sunt roata de lemn care se opintește în noroi
și căprioara ce trece prin gard cu forța vieții
trebuie să știi că înăuntrul meu e tot zburciumul lumii și întreaga ei
seninătate,
că nu ne putem întâlni decât dacă trăiești cu adevărat viața care ești

George Avramescu

Biografia poate fi pusă sub semnul alterității, al limitelor inter-zise. Mai mult, se sustrage neconținut, trasând un spațiu destinat rătăcirii și răbdării. Re-capitularea ei nu ar face decât să disloce, prin urmare o lasă să se desfășoare nespus. E mai mult bio decât grafie: născut în sud, crescut la țară; școala în Târgu Jiu, până în 1999; debut publicistic în 1994; licență în filosofie și master în studii europene 2003/2005, Cluj-Napoca; specializat în resurse umane; pasionat de nutriție, fotografie, permacultură și natură.